

„Fantáziadús, intelligens,
kegyetlen és letehetetlen.”
– *A Weston, amazon.co.uk*

Mindenki nem
lehet egyenlő.

TARNISHED sötét város CITY

VIC JAMES

fine selection

V I C J A M E S

TARNISHED

sötét város

CITY

Sötét képességek-trilógia
Második rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Testvéremnek, Jonathannek.
Köszönöm, hogy elrendezted a számokat,
így én foglalkozhattam a szavakkal.*

Prológus

Jenner

Jenner lefékezte a lovát, és az állat dobbantott, prüszkölt a fák hosszú, kékesfekete árnyékában. Keményen hajtotta a csődört.

Hátrapillantott válla felett az óriási házra. Kyneston ragyogott a sötétben. Jenner úgy sejtette, a többiek nem vették észre, hogy eljött. Nem akarta, hogy a családja lássa, ha sikerrel jár. Vagy kudarcot vall.

Ez Abi utolsó esélye. Nem vallhat kudarcot.

Hiába könyörgött Jenner kétségbeesetten, az apja nyomatékosan leszögezte, hogy Abinek és a szüleinek Millmoorba kell menniük, oda kell számúzniük őket a lány öccsének bűne miatt. A kocsi holnap jön értük, úgyhogy Jenner kénytelen még ma este megszojtetni őt.

Előrelépett, kezét a haloványan ragyogó kynestoni falra tette. Moha csiklandozta a tenyerét, de erősebben nyomta, egészen addig, amíg meg nem érezte az alatta húzódó téglákat. És a ragyogó, sugárzó fény meg is jelent az érintésére. Mintha maga a malter vált volna folyékony arannyá a téglák között.

Így Silyen, a család kapuőre biztosan tudja már, hogy itt van. Nincs sok ideje.

Jenner ennél a falnál találkozott Abivel először, hét hónappal korábban, amikor Silyennel behozták a Hadley családot a birtokra. Holnap Sil ismét kitaszítja őket – kivéve, ha Jenner olyasmit visz véghez, amit korábban soha. Jardine-ként elő tudja hívni a kaput. Tehetségtelenként azonban kinyitni már képtelen.

Szíve a torkában dobogott, ahogy a folyékony vasszerkezet alakot öltött. Tehetség fénye lótt ki felfelé, virágokat és indákat mintázott, tüzes tollú madarakat, tekergőző szörnyeket. Végül felizzott a kör a családi monogram körül, és Jenner csodálattal adózott a szépsége előtt. Közel egy évtizede nem hívta elő a kaput, mert szinte semmi sem bizonyult borzalmasabbnak annál, hogy ez a csoda megadatott neki, de több már nem.

– Emlékszem arra az évre, amikor tizenhárom lettél – csendült egy hang mellette. – Addig folyton a falnál voltál. Aztán egyszer csak otthagytad. Sokat gondolkoztam rajta, vajon apánk megvert-e, hogy maradj távol, vagy egyszerűen csak feladtad.

Jenner dühödten, hitetlenkedve megpördült. Hogy ért ide Silyen ilyen gyorsan? És hogyhogy nem hallotta a lépteit?

– Arra vagy kíváncsi, te jobban jársz-e, mint Leah és Libby baba? – kérdezte Silyen. Mindig képes volt az idegesítő megjegyzéseit valami sokkal rosszabbal tetézni. – Majdnem ugyanitt történt. Most már csak Gavar kell, meg maga Abigail, és újra eljátszhatjuk a jelenetet.

Jenner elhúzta a kezét a faltól. Megmozgatta az ujjait, viszketett a tenyere, hogy felpofozza az öccsét. De nem kapta be a csalit.

Vagy egyéb lehetőség is kínálkozna? Sil olyan szeszélyes, az ember sosem tudhatja, mikor válik hirtelen kezessé.

– Mi lenne, ha *te* nyitnád ki a kaput? Abigail kedvéért?

– Szálljak szembe apánk akaratával?

– Magasról teszel apánk akaratára! Ahogy mindenki máséra a sájtadon kívül.

– Hát – szólalt meg Sil kedélyesen –, ha így fogalmazol...

Az öccse leporolta a kezét, és visszafordult a fák felé, ahol fekete lova türelmesen legelészett. Silyen eddig nyilván az erdőt járta.

– Ne, várj! Sajnálom! – Jenner elkapta Sil kezét. – Csak ki vagyok borulva. Kérlek! Abi akár meg is halhatott volna, amikor a keleti szárny felrobbant. És ami most az öccsével történik... Biztosan sokkos állapotban van. Nem érdemli, hogy Millmoorba kerüljön.

– Ebben az esetben – fordult vissza Silyen – próbáld meg te magad. Ezért jöttél ide, nem igaz? Hogy kiderítsd, vajon varázslatos módon sikerrel jársz-e, ha nagyon erősen kívánod.

Az öccse hangja dallamosan, incselkedően csengett. Jenner csak azért nem támadt rá, mert pontosan tudta, hogy Sil könnyedén megvédené magát a Tehetségével.

– Gyakorlod, hogy ilyen utálatosan viselkedj, Silyen, vagy magától jön?

– Egyetlen embert utálsz csak, Jenner, és az te magad vagy. De ne hagyd, hogy egy kis nézőközönség az utadba álljon! Egész életemben azt néztem, ahogy sikertelenül próbálsz használni a Tehetiségedet.

Jenner nem hitte, hogy képes még ennél is hevesebben kívánni, bár ki tudná nyitni a kaput Abinek. De most dühödt vágy izzott benne fel, hogy bebizonyítsa Silyennek, téved.

Megragadta a kovácsoltvas kaput, és meghúzta. Eszébe jutott, hogy Leah is pont ilyen kétségbeesetten próbálkozott oly sok hónappal ezelőtt. Épp időben érkezett meg ahhoz, hogy végignézze,

ahogy Gavar felemeli a fegyverét, és lelövi – már akkor is felfoghatatlannak tartotta, és azóta sem érti, miért tette.

A kapu pontosan ugyanannyira engedett neki, mint Leah-nak és Libby babának. A vasszerkezet megtévesztő ragyogása ellenére hűvösnek bizonyult az ujjai alatt.

És nem számított, hogy tudta, így lesz, hasztalan próbálkozik. Düh és keserű csalódottság ébredt benne.

– Elégedett vagy? – förmedt rá Silre, szégyellte magát a saját ostoba reménykedéséért.

És ebben a pillanatban végigcsorgott a csuklóján, az ereiben. Felhevítette az ujjait, mintha tűz fölé tartotta volna őket. Éppúgy a részének tűnt, mint hevesen forró vére.

Tehetség.

Jenner felkapta a fejét, hogy az öccsére meredjen, és Silyen sötét szemében megcsillant a kapu tüzes fényének tükörképe. Csakhogy az öccse arcára nem rajzolódott ki ugyanaz a remény, ami Jennerére bizonyosan. Sil a homlokát ráncolta.

Jenner ekkor döbönt rá, hogy valami nagyon nincs rendben. A kapu továbbra sem nyílt ki. Lehet, hogy Tehetség áramlott az ereiben, de mintha felvágták volna a csuklóját, és onnan rögtön el is szivárgott volna. Jenner hitetlenkedve bámult kiegyenesített ujjaira, mintha arra számíтана, hogy forró arany csöpög majd róluk hasztalan.

Kezét a csuklójára szorította, mintha azzal elállíthatná a szivárgást. De tudta, hogy feleslegesen teszi. Aztán a melegség alábbhagyott. A Tehetség érzete végleg elpárolgott.

Silyen őt bámulta.

– Azt hittem, talán... – szólalt meg az öccse. Sil hangjában még csak árnyéka sem csendült a korábbi gonoszságnak. Mintha

bizonytalan lett volna. A fejét csóválta, zabolátlan haja az arcába hullott. – Jobb, ha mész, és közlöd a rossz hírt Abigaillel és a családjával.

– Mit csináltál? – lehelte Jenner. – *Mi* volt ez?

– Egy kísérlet. – Sil kihívón felszegte az állát. – Néha a kísérletek kudarcra zárnak.

– Hogy merészelted?! – kiáltott fel Jenner. – Hogy merészelsz így játszani velem? Nem vagyok a kísérleti nyulad! A testvéred vagyok, akármennyire szeretnétek is Gavarral, hogy másképp legyen.

– Sosem kívántam, hogy ne legyél a testvérem – felelte Silyen halkán. – És sajnálom.

– Elég sajnálod ahhoz, hogy kinyisd a kaput, és Abi elszökhesen?

A bűnbánatnak olyan gyorsan nyoma veszett Silyen arcáról, hogy Jennerben felmerült, talán soha nem is volt ott.

– Nem, annyira azért nem sajnálom. Mondd el Hadley-éknek, mit tervez apánk! De talán várhatnál vele reggelig. Ma este kell átadnom Luke-ot Crovannek, és jobb lenne, ha addig nem tudják meg. Nekik is jár egy nyugodt éjszaka, és nem szeretném, ha közbeavatkoznának.

Sil füttyentett a lovának, ami odaügetett, és békésen várta, hogy a gazdája fellendüljön a hátára. Silyen a falat fürkészte. Majd megrántotta a gyeplőt, és már ott sem volt.

Jenner is odafordult, hátha az öccse hirtelen jött ötlettől vezérelve mégiscsak kitarja a kaput.

De persze nem így történt. Kezdett elszivárogni a fénye. A madarak és egyéb állatok eltűnedeztek. Az indák és a virágok elhervadtak. A ragyogás szertefoszlott.

Jenner lenézett a kezére. Érezte, arra a röpké pillanatra. Tehetség járta át, éppolyan létfontosságú volt, mint a vére, a lélegzetvételei. Hogy képes egyáltalán élni, járni-kelni, beszélni nélküle?

Abban a pillanatban bármit megadott volna, hogy ő is Tehetőséges legyen.

Az égvilágon bármit.

Mire ismét felnézett, a kapunak nyoma veszett.

I.

Luke

Aznap este jöttek el Luke-ért.

Reggel, a tárgyalásnak nevezett bohózat során bűnösnek találták egy olyan vétségben, amire nem emlékezett ugyan, de teljesen biztos volt benne, hogy nem követte el. Aztán Gavar Jardine kirángatta őt Kyneston keleti szárnyából. Behajította ide, a konyha alatti kis helyiségbe.

Kőfalú volt, hűvös és kivilágítatlan. Luke a sötétben tapogatózva csupán egy vastag fapultot és néhány üres hordót talált. A levegő állottnak és fanyarnak bizonyult, olyasfajtnak, ami beivódik az ember bőrébe. Kyneston nem az a hely, ahol tömlöcöt alakítanak ki, és egyébként is, Jardine-éknek nem kellett bezárniuk senkit ahhoz, hogy feltartóztassák az illetőt. A helyiség nyilván a borospince része lehetett.

Ami azt jelentette, hogy a közelben ugyanúgy ment tovább az élet, ahogyan eddig is. Kyneston még mindig zsúfolásig telt több száz Egyenlővel. Mennyi minden történt a bál óta, amikor Zelston kancellár életét vesztette! A keleti szárny megsemmisült és újjáépült,

lefolytatták Luke tárgyalását, Crovan és Jackson Tehetségüket felhasználva megütközött, méghozzá katasztrofális eredménnyel. Az Egyenlők nyilván maradtak még a Jardine-birtokon, hogy mindent részletesen kitérjálhassanak. A rabszolgák bizonyára ki-be járkálnak a konyhába és a pincébe.

Egyiküknek ehhez a helyiséghez is lesz kulcsa. Vagy talán elmondják a történeteket Abinek, aki kerít majd egyet.

Úgyhogy Luke a következő néhány órában az ajtón dörömbölt, így próbálta felhívni magára a figyelmet. Amikor már sajgott az ökle, rugdosni kezdte – persze annál azért több esze volt, mintsem hogy azt higgye, berúghatja. Addig üvöltött, amíg berekedt, majd pihentette egy kicsit a hangját, és püfölte tovább az ajtót, csak később kezdett el ismét kiáltozni.

De még ez a fizikai igénybevétel sem bizonyult olyan kimerítőnek, mint az elméjét megülő köd. Bármerre terelődtek is Luke gondolatai, ugyanazokba a zsákutcákba futott, nem értett, nem tudott semmit.

Valaki végzett Zelston kancellárral, és bizonyára maga Luke. De ő csupán végrehajtotta a feladatot. A szándék már nem tőle származott.

Jackson doki megvédte őt. Jackson, akiről kiderült, hogy valójában arisztokrata, Egyenlő, így tehát meg is tévesztette és elárulta. Luke emlékei az elmúlt huszonnégy óráról egyfajta útvesztőt alkottak, ott bolyongott most, és egyszerűen nem lelta a kijáratot.

Telt-múlt a nap, és senki sem jött, Luke pedig kimerülten az ajtónak rogyott. Végül nyilván úgy, ahogy volt, elnyomhatta az álmot, arra ébredt ugyanis, hogy valaki kívülről kinyitja az ajtót, amitől ő rázuhant az illető bakancsára a küszöbön. Nehéz volt

megállapítani, ki az, mivel csillagként izzó fényforrást tartott a kezében.

– Nem a felmentő sereg vagyok – jegyezte meg Silyen Jardine. – Bocsi.

Kelj fel! – sürgette egy vékonyka hang Luke-ot a koponyájában.
Menekülj!

Csakhogy teljesen összetört, egyetlen porcikája sem engedelmeskedett. Sem ólomsúlyú lába, sem pedig sebes keze. Szólásra nyitotta a száját, ám csupán krákogás bukott ki rajta. A fiatalúr elfintorodott, és kihúzta a lábát Luke megviselt teste alól.

Az Egyenlő begörbítette ujjait, és kioltotta a fényt. A következő pillanatban Luke fölé hajolt a sötétben, egyik kezével megragadta mostanra mocskossá vált fehér ingének a gallérját, a másikat pedig a halántékához nyomta. Luke összeresztette az érintésre. Miután az Egyenlők végeznek a testtel, könnyedén kínozhatják tovább a szabad szemmel láthatatlan részeken.

Csakhogy nem öntötte el fájdalom.

– Van néhány kérdésem – suttogta Silyen. – És a helyzet úgy áll, hogy a te segítségével deríthetem ki a válaszokat.

Az Egyenlő végighúzta hűvös ujjait Luke arcán. Amikor megragadta az állkapcsát, Luke egy örületbe hajló pillanatig azt hitte, mindjárt lehajol és megcsókolja. De amit tett, az sokkal intimebb és borzalmasabb volt annál. Valami megmozdult benne, és ugrott az Egyenlő érintésére.

Nyilván Silyen is megérezhette, mert ijesztően sugárzó mosoly villanyozta fel az arcát, mintha ismét megidézte volna a Tehetsége fényét. Keze végigsiklott Luke nyakán, akinek pulzusa úgy lüktetett Silyen bőrkeményedéses ujjainak érintése alatt, mintha bármelyik

pillanatban elpattanhatnának az erei, és élénkvrös artériás vérrel boríthatnák be őket.

Luke elméjébe hívatlanul férközött be a kép, amikor Jackson négykézlábra rogyott az Egyenlők parlamentje előtt, és szintiszta fény szivárgott a pórusaiból, ahogy Crovan győzelmet aratott felette. Luke lehunyta a szemét, hogy elűzze az elviselhetetlen emléket. De amilyen közel Silyen hajolt hozzá, leheletének pillékönnyű érintését nem kerülhette el.

– Ha nem próbálsz megszökni – mormolta Silyen Jardine –, nem hagyom, hogy megtörjön. Helyrehozhatatlanul semmiképp.

Aztán a kéz eltűnt, és Luke-ból megkönnyebbült sóhaj tört fel. Épp időben nyitotta ki a szemét ahhoz, hogy lássa, Silyen feláll, és lesöpri a koszt a farmere térdéről.

– Útra kész – jelentette ki Silyen a szokásos élénk, nemtörődöm hangján. Olyasvalakihez beszélt, aki távolabb várakozott a gyéren megvilágított folyosón. – A kapunál leveszem róla a kynestoni ígézetet, és onnantól a magáé. Gyere szépen, Luke! Ne várasd meg az új gazdádát!

A fiú Luke felé nyújtotta vékony kezét, mire ő rámeredt, majd elfordult, és inkább az ajtófélfában kapaszkodott meg. Nem igazán játszott meg magát azzal, hogy csak nagy nehezen tápázkodott fel, de legalább nyert vele néhány értékes másodpercet, amit gondolkozással tölthetett.

Az új gazdája.

Épp rádöbbsent az igazságra, amikor a folyosó végén álló alak meggyújtotta Tehetsége fényét, és bizonyította Luke feltevésének helyességét. Lord Crovan állt ott, éppúgy festett, mint amikor Luke elvette tőle a holmiját Kyneston nagycsarnokában néhány éjszakával korábban. Felöltőjét már begombolta. *Útra kész.*

Egyetlen éjszaka és nap leforgása alatt Luke gyilkossá vált, vádlottá, most pedig fogollyá. Szinte nem is hallotta lord Jardine ítéletét a zűrzavarban, ami azután tört ki, hogy Jackson párbajt vívott ezzel az emberrel az ő védelmében. Most azonban pontosan emlékezett rá: *Elítélt.*

Elítélték és átadták lord Arailt Crovannek, hogy magával vigye Skóciába, Eilean Dòchaisbe. Szabadulásról nem esett szó. Ahogy az ítélet felülvizsgálatának lehetőségéről sem. Már-már hallotta, ahogy börtönének kulcsa zörögve aláhull egy mély kútban.

Nem engedheti, hogy Crovan kihallgassa. A férfi a Tehetségével nyilván rábukanna Luke emlékeire a klubbal kapcsolatban, és ezzel veszélybe sodorná a millmoori barátait.

Azt azonban ki akarta deríteni, mi történt valójában a bálon, tisztázni szeretne volna a nevét. Nemcsak a saját érdekében, hanem a családjában is.

– A testvéreim – bukott ki belőle hirtelen, ahogy Silyen felé fordult. – Ők jól vannak? A szüleink?

– Millmoorba mennek – válaszolta Silyen. – A jelen körülmények között ott lesznek a legnagyobb biztonságban.

Luke megint levegőért kapkodott. Most, hogy tudta, mire képesek az Egyenlők, megkönnyebbülést hozott a gondolat, miszerint a lehető legtávolabb kerülnek tőlük. Azonban első kézből tudta, miféle borzalmakkal kecsegtet Millmoor: a munka kockázatos, a kegyetlenség és az igazságtalanság mindennapos, és Daisy tanulmányai, sőt, talán még a növekedése is hatalmas akadályokba ütközne azon a szánalmat nem ismerő helyen.

– Ó! – tette hozzá Silyen. – A kislány itt marad. Gavar külön kérelmezte.

– Daisy Kynestonban marad?

Csakhowy Luke-nak nem maradt ideje tovább kérdezősködni. Crovan végigsétált a folyosón, és megállt előtte, némi undorral vizslatva őt.

– Mit húzzuk az időt? Szeretnék elindulni, mielőtt a csőcselék is felébred, hogy ismét egész nap pletykálhasson és élvezkedhessen. Most már az enyém vagy, fiacskám. Gyere velem!

Luke az ajkába harapott, és követte a férfit, aki végigvezette a hatalmas ház homályos folyosóin. Örültség lenne szökéssel próbálkozni. Még ha el is menekülne Crovan és Silyen elől – ami nem tűnt valószínűnek –, a kynestoni falon akkor sem jutna át. Kénytelen lenne a birtokon bujkálni. Az Egyenlők talán azzal szórakoztatnák magukat, hogy levadásszák. Megvoltak hozzá a megfelelő kopók és lovak a kynestoni istállókban, és a kennelmester nyilván élvezetét lelé né a dologban.

Nem, csakis akkor próbálhat megszökni, amikor már úton vannak. Egy teljes napba telik majd, hogy eljussanak Skóciába. Biztosan megállnak majd időnként. Luke agya olyan hasztalan képekkel állt elő, mint hogy Crovan lehúzódik egy pihenőhelyre az autópálya mellett, és megparancsolja, hogy szolgáljanak fel neki kávé. Az minden bizonynal jó figyelemelterelés lenne.

Ne próbálkozz szökéssel! – figyelmeztette Silyen. Hát, Luke nem éppen Silyen Jardine életvezetési tanácsait kívánta megszívlelni.

Silyen mondókájának a többi része érthetetlennek tűnt. A fiatalúrban kérdések támadtak – feltehetően Crovannel kapcsolatban –, és a válaszokra valahogy Luke segítségével kíván szert tenni? Hát, nagy kár, hogy nem mondta el, miféle kérdésekről van szó.

A hatalmas ház konyhaajtájához értek. Ahhoz, amin keresztül az árut hozták, amin keresztül Luke alig néhány nappal korábban

szökni kívánt, úgy tervezte, bebújik az egyik kocsiba, és visszamegy a barátaihoz Millmoorba. Vissza a dokihoz és Angyalhoz. Még mindig az áruulás iszonyatos fájdalma emésztette a lelkét azok után, hogy kiderült, kik ők valójában.

Egy szolga kinyitotta az ajtót előttük, mire huzat támadt, ők pedig kiléptek az éjszakába. Luke nem csak a hideg miatt remegett. Crovan kastélyában talán tömlöcbe zárják. Mindig hideg lesz, mindig sötét. Lehet, hogy vágyakozva gondol majd vissza a Kyneston borospincéjében töltött éjszakára.

De nem. Ha így gondolkodik, nem csak testben, lélekben is fogollyá válik. Megtörik, rettegni fog. Igenis kiszabadul! Muszáj lesz.

Odakint egy másik szolgáló egy csillogó jármű ajtaját tartotta. A motor már berregett, Crovan pedig megkerülte az autót. Egy harmadik szolga Silyen hatalmas, fekete lovának a kantárját fogta, és a fiatalúr könnyedén fel is ugrott a földet kapáló, prüszkölő ló nyergébe.

– Szállj be! – förmedt rá Crovan a kocsiból.

– Kérlek, mondd el a családomnak, hogy szeretem őket! – mondta Luke gyorsan az ajtót tartó szolgálónak. – Mondd meg nekik, hogy sajnálom, és hogy látjuk még egymást!

A nő rezzenéstelen arckifejezéssel meredt maga elé. Ha hallotta is, amit Luke mondott, nem adta jelét. Luke feldühödött, de aztán úrrá lett az indulatain. Az Egyenlőktől való félelem miatt húzzák így meg magukat az emberek. Ezt Jacksontól tanulta.

Jacksontól. Aki maga is Egyenlő.

Luke-nak fogalma sem volt, képes lesz-e valaha is megbocsátani neki.

A jármű nem használta a fényszóróját, helyette Silyent követték, aki a Tehetség fényének halovány ragyogását árasztotta. Luke a nyakát nyújtogatva igyekezett visszaneézni az óriási házra. Kyneston még a szinte teljes sötétségben is lenyűgözőnek bizonyult. Fény izzott a mellvéd mentén, fénylő kupola keretezte a harang sziluettjét. Néhány ablak is világított még.

Luke tekintetét ellenállhatatlanul vonzotta a hatalmas keleti szárnyból áradó arany fény, ami ott tekergett és lüktetett a vasszerkezeten. Ő maga is ott állt, amikor felrobbant, majd tizenkét órával később ismét bebocsátást nyert, amikor lefolytatták a tárgyalását. Az elképesztő újjáépítést Silyen Jardine végezte el.

Fülébe csengtek az Egyenlő pincebeli szavai. Azok, amiket Luke azonnal elhessegetett, amikre próbált nem is gondolni. *Nem hagyom, hogy megtörjön. Helyrehozhatatlanul semmiképp.* Egyfajta ígéretet tett neki. Azonban egyúttal meg is fenyegette. Helyrehozza. Ám előtte törnie kell.

Luke a mellette ülő férfit pillantott. Crovan kibámult az ablakon, látszólag semmi sem érdekelt, az sem, hogy Luke ott van.

Annyira elege volt már ebből! Hogy folyton játszadoznak vele az Egyenlők. Hogy Jackson bábja. Egy holmi, amit Crovan megtörhet, Silyen pedig összerakhat, és mindkettőnek megvan rá a maga rejtélyes, felfoghatatlan indoka.

Sosem szabadul – Nagy-Britannia sosem szabadul –, amíg vannak még Egyenlők. Nem elég, ha egyszerűen véget vetnek az uralmuknak, mert akik ilyen hatalommal bírnak, hiába szenvednek el vereséget, idővel ismét győzedelmeskedni fognak. Újra. Meg újra.

Mindig ők kerülnek majd ki nyertesként.

Luke a kocsijának dőlt, ökölbe szorította a kezét – persze teljesen feleslegesen. A kétségbeesés nem segít.

Az autó lefékezett, és vakító fény ragyogott fel előttük, amitől a sofőr káromkodott egyet, és elrántotta a kormányt. A kynestoni kapu volt az.

– Kifelé! – parancsolta Crovan, miközben kitette a lábát a kocsi ajtaján. Visszafordította a fejét, hogy Luke-ra nézzen. – Innentől már az enyém leszel, fiacskám!

És elmosolyodott. Egészen konkrétan elmosolyodott, Luke pedig még életében nem látott ilyen ocsmány dolgot. Alig engedelmeskedt a lába, ahogy kimászott az autóból.

Silyen a kapunál várt, ami úgy izzott a Tehetség fényétől, mint a csillagszórók, amiket anya vásárolt Guy Fawkes-napon. Mi ez az erő? Honnan jön? Valójában hogyan működik?

– Ideje búcsút venni – jegyezte meg Silyen, akinek sápadt arcát kísérteties ragyogásba vonta az izzó fény. – Egyelőre legalábbis. Feloldom az ígézetet, ami Kynestonhoz köt. Próbálj meg nem nekem esni csak azért, mert megteheted!

Valami elpattant Luke-ban. Szinte hallotta, ahogy megreccsen. Eszébe jutott a lakat Eb ketrecén a kennelben – hogy Silyen egyszerűen csak lerántotta, és hagyta, hogy az összetört darabjai a földre hulljanak.

– Érzed? – kérdezte Silyen.

Luke-ot fürkészte, aki visszaemlékezett rá, milyen volt először találkozni ezzel a fiúval, a rémálomba illő út után, amelynek során egészen Millmoortól a biztonságiak furgonjának hátuljában utazott, és halvány fogalma sem volt róla, merre tartanak. Attól rettegott, hogy a biztonságiak valamelyik épületébe viszik, esetleg egy életfogytos táborba. Helyette Kynestonba került. Akkor megkönnyebbült.

– Érzed? – ismételte meg Silyen a kérdést.

Ekkor Luke megérezte.

Bármit oldott is fel benne Silyen – a kynestoni rabszolgaigézetet –, elhanyagolható volt ahhoz képest, ami kettejüket összekötötte. És Luke ekkor visszaemlékezett arra, ami a megismerkedésükkor történt. Hogy az Egyenlő mintha szétszedte volna őt, éppúgy, ahogy apa szokott dolgozni a motorokon, majd ismét összerakta, csak épp került bele egy újabb rész. Akkor azt érezte, a lényé puha selyemként csusszan végig Silyen ujjai között.

Felfordult a gyomra. Mi ez a kötelék kettejük között?

Felemelte a fejét, és belenézett Silyen szemébe, ami éppolyan sötétnek bizonyult, mint azon az első éjszakán. Csakhogy most nem ragyogott úgy, mint akkor, csillagfényel, helyette a kapu folyékony aranya tükröződött benne. Vajon felperzseli ezt a fiút az a mérhetetlen Tehetség? Vajon Luke is vele együtt ég majd el?

Valaki Luke vállára tette a kezét, és megfordította őt.

– Befejztétek? – Bár Luke-ra nézett, valójában Silyenhez beszélt.

– Akkor jó. Indulás!

A kapun túl ott zúgott valami a levegőben. Luke érezte a rotor lapátjainak szelét, ahogy a helikopter leszállt a kynestoni fal túlsó oldalán.

Tehát nem kocsival mennek. Egy helikopterből pedig nem szökhet meg az ember. Luke kétségbe volt esve ugyan, de teljesen azért nem ment el az esze.

Talán abban a fél másodpercben, amit a kapu és a helikopter között töltenek? Luke a szemét meresztve igyekezett kilátni a tüzes kapun túlra. A gondnokként eltöltött néhány hét alatt kiismerte a helyet annyira, hogy tudja, az úttal ellentétes irányba indultak el Kynestontól. Silyen ott idézte meg a kaput, ahol a birtokhoz liget kapcsolódott – a helikopter sokkal könnyebben szállt le itt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Figyelj már!

Crovan visszakézéből könnyű pofont kevert le Luke-nak. Kezét lejjebb eresztve végigsimított Luke nyakán, mintha csak azt imitálná, hogy elvágja. Meglepően nyílt fenyegetésnek tűnt.

Ám ekkor Luke fuldokolni kezdett, ahogy valami megszorította. Kezét odakapta, kétségbeesetten igyekezett belekapaszzkodni a torkát szorító holmiba. Csakhogy nem tudta megfogni. Olyan szorosan körbefonta, olyan lapos volt, hogy gyakorlatilag hozzásimult a bőréhez.

Egy arany nyakörv.

Luke pánikkal átitatott pillantást lövellt Silyen felé, egyfajta néma könyörgést. Csakhogy az Egyenlő vigyorgott.

És ekkor a kynestoni kapu kinyílt.